

ändring kan eller behöfver göras i silfvermarkens gångbarhet, men särskildt stadgande i afseende på metalliska rubelmyntet blir oundgängligt, äfven detta dock endast interimistiskt gällande.

Att en dyrbar tid redan är förlorad, behöfver icke bevisas. Men kan landets mynt ännu räddas från ett ytterligare fallande med t. ex. 10 % af nuvarande låga värde, synes underlåtenhet att vidtaga sådan åtgärd icke kunna försvaras. Att upprätthålla myntvärdet är väl Finlands banks förnämsta åliggande. Vi taga för afgjort, att om banken ännu varit i regeringens hand, nödig åtgärd längesedan skulle vidtagits. Om  
10 dess förvaltning af ständerna skall såsom korollarium medföra landets invånarens ruin, är det uppenbart, att denna förvaltning icke vore prisvärd. Det är i jembörelse härmed en småsak, om banken sjelf eger någon miljon mera eller mindre. Hvad bankfullmäktige göra eller låta sker på ständernas vägnar, och ett regeringens bifall till deras förslag är icke en »administrativ författning», såsom en konfucius i ett visst blad bredt och platt upprepar.

I de dåliga framtidsutsigterna spörjes från Amerika en skymt af lättnad. Representanternes hus har antagit en resolution att utgifva 20  
20 å 30 miljoner dollars i silfvermynt för indragning af småsedlarne. Motses kan, att senaten skall ingå härpå. Det vore dock ungefär ett års uppgifven afkastning från silfvergrufvorna. Återstår att se, om åtgärden skall något verka på silfvervärdet i Europa. På tillgörandena i vårt land kan dock denna osäkra förhoppning icke öfva något inflytande.

## 86 REPLIK.

*Morgonbladet n:o 157, 11. VII 1876*

30 Vi äro Helsingfors Dagblads redaktion tack skyldige därför, att den i bladet aftryckt Morgonbladets artikel (n:o 139) »Dagbladet & C:o.» Dagbladet har derigenom satt sina läsare i tillfälle att bedöma dess sätt att polemisera. Att bladet skulle återtaga sina dikter eller göra något försök att förklara dem, hafva vi icke väntat. Dess tystnad är dock tillräckligt talande.

Sin reträtt betäcker bladet med temligen oblygt, högdraget tal om »allt ondt, som möter Morgonbladet på dess bana» och om »det misskännande, hvaröfver bladet, Morgonbladet nemligen, beklagar sig».

40 Läsaren vet, att någon sådan klagan aldrig i vårt blad förekommit, och Dagbladets tal derom hör alltså till dess dikters stora skara. Men till det andra, hvaraf Morgonbladet, så väl som hela pressen i landet lider, har Dagbladet visst en betydlig skuld.

Men Dagbladet har ett tillägg, hvilket vi äro skyldiga att upptaga. Det säger:

»Vi vilja blott anmärka, att det är en osanning, det vi skulle underlåtit att i afseende å den konstitutionella ställningen af myntreformens bestämmingar framlägga ordalydelsen af propositionen och landtdagsbeslutet angående den garanti för Hypoteksföreningens lån, hvari transaktionen mellan regent och ständer ingick».

50 Vi anmärka i förbigående, att fraserna om den »konstitutionella ställningen» och om »transaktionen» äro Dagbladets, icke Morgonbladets.

Men det tillhör Dagbladet att uppvisa.

1:o. När och hvar propositionens ordalydelse finnes i bladet af-

tryckt? – säger *propositionens*.

2:o. När och hvar landtdagens svar på sagda proposition finnes i bladet aftryckt? – säger svaret *fullständigt*. Ty i detta sammanhang förekommer vår uppgift och derpå ligger vigten. Dagbladet uteslöt nemligen en del, deribland bondeståndets särskilda yttrande, hvars innehåll bladet falskt uppgaf.

När Dagbladet fullgjort det begärda uppvisandet, skola vi erkänna och afbedja ett begånget misstag.

Vi böra ännu tillägga, att Dagbladet dementerar de diplomatiska agenternes tillgöranden.

10

## 87 DET HÖGA BESÖK, TILL HVARS MOTTAGANDE ...

*Morgonbladet n:o 160, 14. VII 1876*

Det höga besök, till hvars mottagande Finlands hufvudstad bereder sig, bevittnas väl af ett ganska ringa antal af landets invånare. Men den glada rörelse, underrättelsen om detsamma väckt i alla landsändar, vittnar, att vårt folk väl förstår att uppskatta den bevågenhet, på hvilken detta besök utgör ett så hugnande bevis.

20

Sällsynta hafva Hans Majestät Kejsarens besök varit – sällsynta nemligen för den längtan, med hvilken de städse motsetts, ehuru väl vi än veta, att vårt ringa land i detta afseende åtnjutit större lycka, än många det stora Kejsarrikets delar. En sällsynt högtid är derföre äfven hvarje Hans Majestäts besök, och minnet deraf lägges omsorgsfullt till raden af de tilldragelser, på hvilka vi stöda våra framtidsförhoppningar.

Men att Hans Majestät nu samlat omkring sig sin Höga familj, Hennes Majestät Kejsarinnan, som för första gången beträder Finlands jord, för att i våra blickar läsa om den tacksamhet mot Hennes ädla make, som fyller våra hjertan, Hans kejsarliga Höghet Tronföljaren jemte gemål och sin, såsom vi lärt oss veta, så kärhållna enda dotter, – detta fattar Finlands folk såsom en högt talande försäkran af Finlands Storfurste, att årens följd icke minskat, utan ökat den tillfredsställelse, Han gifvit uttryck i åtgärder, hvilka befästat vårt samhällsskick och gjort oss det möjligt att snabbare stiga i kultur och hvilka derföre till kommande släkten skola bära Alexander den Andres namn.

30

Samtiden må lastas för sina många lyten. I åtskilligt står den dock framom det förflutna och i en punkt säkert framom det nästförflutna århundradet. Må man se omkring sig till flera af Europas troner och till den kärlek, med hvilken de af folken omgifvas, och man skall finna, att bland motiven till denna tillgifvenhet ingår icke minst glädjen, att se monarken dela med den ringaste undersåte lifvets enklaste pligter, omsorger och fröjder i ett rent, fridfullt familjlif. Såsom familjfader uppträder nu ibland oss vår Monark, såsom skulle Han enkelt menskligt säga till oss: »Se här mina käraste, min maka, mina barn!» Han misstager sig icke, då Han tror, att äfven Finlands folk skall förstå detta språk.

40

Såsom folken med rätta tro, att på den tron, som omslutes af familjkärlekens band, intet oädelt har plats, så må det äfven anses, att hos de folk, som röras och glädjas af en sådan syn, en sedlig kärna finnes, hvilken upprätthåller dem i med- och motgång.

50